

TOȚI
SFINȚII
REBELI

MAGGIE STIEFVATER

Traducere din limba engleză de
FLORENȚA SIMION

**YOUNG
ARMADA**

COLORADO, 1962

I

Miracolele pot fi auzite la mult timp după ce se lasă seara.

Din punctul ăsta de vedere, miracolele se aseamănă foarte mult cu undele radio. Destul de puțini oameni pricep că banalele unde radio și extraordinarul miracol au multe în comun. Dacă ar fi lăsate de capul lor, undele radio nu ar putea fi auzite pe o distanță mai mare de 65, cel mult 80 de kilometri. Ele se propagă în linii perfect drepte de la sursa de emisie și, cum Pământul e rotund, nu le trebuie mult să se despartă de el și să o ia spre stele. N-am face cu toții așa dacă am avea ocazia? Mare păcat că atât undele radio, cât și miracolele sunt invizibile, pentru că ar fi o priveliște pe cinste: panglici de miracole și de sunete care își urmează calea dreaptă, pornind din toate colțurile lumii.

Numai că nici undele radio, nici miracolele nu scapă fără a fi auzite. Unele ricoșează în ionosferă, unde o mulțime de electroni liberi și folositori oscilează într-o armonie veselă

împreună cu ele, după care le trimit înapoi pe Pământ, în alte unghiuri. În felul acesta, un semnal poate să-și ia zborul din Rosarito sau Nogales, să se dea cu capul de ionosferă și să aterizeze în Houston sau Denver, puternic ca un leu. Iar dacă e trimis după apusul soarelui... Multe lucruri merg mai bine pe lume când nu-și bagă soarele nasul, iar procesul despre care vorbim e unul dintre ele. Noaptea undele radio și miracolele pot țopăi în sus și-n jos de atâtea ori, încât în anumite situații, absolut imprevizibile, ajung la transmitătoare sau la sfinți aflați la mii de kilometri depărtare de sursele lor. Astfel, un miracol mititel produs în sătucul Bicho Raro¹ poate să fie auzit tocmai în Philadelphia sau viceversa. E vorba de știință? De religie? Nici măcar oamenilor de știință sau sfinților nu le e ușor să facă diferența între una și cealaltă. Poate că nici nu contează. Cine cultivă semințe invizibile nu se poate aștepta ca toată lumea să fie de acord în privința felului în care arată recolta sa nevăzută. E mai înțelept să recunoaștem doar că le merge bine împreună.

În noaptea în care începe povestea asta, un sfânt și un om de știință ascultau miracolele.

Era întuneric, o beznă profundă, așa cum e în deșert. Cei trei veri Soria se adunaseră în partea din spate a unei camionete. Deasupra lor, stelele cele mari le izgoniseră pe cele mai mici din căsuța lor cerească, într-un spectacol

¹ Expresie în limba spaniolă care înseamnă, literalmente, „gândac rar”, dar care a pătruns în engleza americană cu sensul de „excentric, aiurit, trăsnit” (n. red.).

drăguț, care durase vreo oră. Dedesubt, cerul era negru ca smoala până la tufișurile țepoase care umpleau valea.

Domnea o tăcere aproape deplină, întreruptă doar de undele radio și de miracole.

Camioneta fusese lăsată între tufișurile dese aflate la kilometri buni de cel mai apropiat oraș. Nu era mare lucru de ea, o camionetă Dodge din 1958, cu un aer, oarecum, optimist. Unul dintre farurile de la spate era spart. Cauciucul din față din dreapta era un pic mai dezumflat decât cel din stânga. Pe scaunul pasagerului era o pată care avea să miroasă mereu a cola cu aromă de cireșe. O figurină din lemn, din cele numite *alebrije*, înfățișând o creatură jumătate sconcs, jumătate coiot atârna de oglinda retrovizoare. Camioneta avea număr de Michigan, deși nu se afla în Michigan.

Radioul mergea. Nu cel din cabină, ci cel aflat în partea din spate, un Motorola albastru-verzui luat din bucătăria Antoniei Soria. La radio se auzea postul verilor Soria. Nu cel pe care îl preferau, ci postul pe care îl creaseră ei înșiși. Camioneta era studioul lor de radio mobil.

Ei, al lor! De fapt, era camioneta lui Beatriz Soria și postul de radio al lui Beatriz Soria. Povestea aceasta este a tuturor celor din neamul Soria, dar, în primul și în primul rând, e povestea ei. Chiar dacă nu vocea ei se auzea pe undele radio AM, puterea acestora venea din sufletul său complicat și țepos. Alți oameni se folosesc de zâmbete și de lacrimi să arate ce simt; enigmatică Beatriz Soria avea o camionetă plină de transmitătoare în deșertul Colorado.

Dacă ea s-ar fi tăiat, oriunde s-ar fi aflat, difuzoarele din camionetă ar fi început să sângereze.

- ...Dacă v-ați săturat să cântați doar ca să vă legănați, promitea DJ-ul, o să ne găsiți după ce se lasă întunericul, dar numai până răsare soarele.

Vocea îi aparținea lui Joaquin, cel mai tânăr dintre veri. Avea șaisprezece ani, se lua foarte în serios și voia ca și ceilalți să facă la fel. Era un tip spilcuit, cu obrazul ras cu grijă; își pusese căștile doar pe o ureche, să nu-și strice freza foarte înaltă, pe care și-o dăduse cu ulei să semene cu a lui Elvis. Două lanterne îl luminau, ca niște mici reflectoare aurii, lăsând restul cufundat în nuanțe de purpuriu, albastru și negru. Purta o cămașă de care nu se mai dezlipise de două luni: cu mâneci scurte și imprimeuri hawaiene, căreia îi ridica gulerul. Îi plăcuse o cămașă purtată în felul asta în unicul film pe care reușise să-l vadă în 1961 și își pusese în minte să adopte și el același look. La picioare avea un munte de sticle de apă minerală pline cu apă chioară. Avea fobie de deshidratare și, ca să o combată, avea mereu lângă el destulă apă, încât să rămână jilav zile întregi.

După lăsarea întunericului, nu mai răspundea la numele Joaquin Soria. În studioul mobil care se plimba prin deșertul alpin înalt își spunea Diablo Diablo. Era un nume de DJ care le-ar fi scandalizat atât pe mama, cât și pe bunica lui - dacă ar fi știut. Păi, chiar asta era și ideea. Dacă e s-o spunem pe-a dreptă, îl scandaliza un pic și pe Joaquin. Îi plăcea fiorul pericolului pe care îl simțea de fiecare dată când îl pronunța, căci avea superstiția că, dacă mai șoptea

și a treia oară *Diablo* după acest nume, diavolul ar fi putut să-și facă, într-adevăr, apariția.

Un singur lucru voia Joaquin Soria: să fie celebru. Și de un singur lucru se temea: să nu moară singur, pe pământul crăpat de secetă de dincolo de Bicho Raro.

- ...și mai multe dansuri și visuri, continua vocea lui Diablo Diablo, cele mai tari sounduri din '62, din Del Norte până în Blanca și din Villa Grove până în Antonito... muzicile care o să vă salveze sufletele.

Ceilalți doi veri din camionetă, Beatriz și Daniel, se încrunțară. Pretenția că ar fi acoperit toată valea San Luis era, fără îndoială, exagerată rău, însă Joaquin era interesat mai degrabă de lucrurile „frumoase dacă ar fi și adevărate” decât de cele care chiar erau adevărate. Nu, stația de radio nu avea acoperire în toată valea, dar ce tare ar fi fost dacă ar fi avut!

Daniel își schimbă poziția. Cei doi veri stăteau în genunchi, unul lângă altul în camionetă, și, din cauza poziției incomode, Daniel izbi cu picioarele lui lungi una dintre sticlele cu apă ale lui Joaquin. Capacul de metal se izbi de podea, lovind-o parcă înadins. Cablurile de pe jos păreau că o să fie atinse de apă. Dezastrul era iminent. Joaquin însă înșfăcă sticla și i-o flutură în față lui Daniel.

- Nu distruge camioneta, îi zise. E nouă.

Nu era deloc nouă, dar era nouă pe post de stație radio. Înainte să aibă rolul asta, fusese folosită de familia surorii cumnatei Anei Maria Soria pentru a-i transporta pe frații Alonso, care erau zugravi, de la muncă la bar. Camioneta se săturase de corvoada asta și decisese să se strice și, cum

frații Alonso preferau să zugrăvească și să bea, nu să întremeze vehiculul, o lăsaseră să se umple de ierburi. Și, în toată vremea asta, strânsese în ea atâta umezeală, cât să îi crească repejor un covor de timoftică și rogoz, care se întinsese pe acoperiș și pe prelată, transformând-o cu totul într-o mică mlaștină în mijlocul deșertului. Animalele veniseră de la mulți kilometri depărtare să se stabilească în oaza aceasta: mai întâi, un castor, pe urmă douăsprezece broaște-leopard, care își trâmbețau peste tot orăcăitul strident, pe urmă vreo treizeci de păstrăvi, atât de dornici să aibă o nouă casă, încât străbătuseră toată valea până la camionetă. Lovitura de grație o dăduse apariția a optzeci de cocori de dune, mari cât un om și de două ori mai gălăgioși. Haosul din mlaștina asta nu lăsa pe nimeni să închidă un ochi, în fiecare zi, ceas de ceas.

În spinarea lui Beatriz căzuse sarcina de a izgoni viețuitoarele. Atunci descoperise și camioneta dedesubt, pe care o refăcuse treptat, iar animalele fuseseră îndepărtate pe rând, astfel încât mlaștina cea nouă nici nu apucase să realizeze că trebuie să se care – curând, cei mai mulți din familia Soria nici nu-și mai aminteau că acolo fusese o mlaștină. Până și camioneta părea să fi uitat aproape complet de ea. Chiar dacă scândurile de lemn ale podelei purtau încă urmele de un roșu-ruginiu ale canistrelor de vopsea, unica amintire din vremea ecosistemului era un ou pe care Beatriz îl găsisese sub pedala de accelerație. Era ditamai oul, cât palma, marmorat ca luna și ușor ca un fulg. Ea îi făcuse un hamac transparent din plasă și îl atârname în partea din spate a camionetei, să le poarte noroc. Acum se

legăna peste transmițătoarele din timpul Războiului din Coreea, peste panourile luate la mâna a treia, peste platanenele sparte, tuburile recuperate din gunoi, peste rezistențe și condensatoare.

Diablo Diablo (*Diablo!*) fredona:

– O să ne învățăm acum pe muzica celor de la The Drifters. „Save the Last Dance for Me...“, dar noi încă n-am terminat cu dansul, așa că rămâneți pe receptie!

De fapt, Joaquin nu a pus un cântec al celor de la The Drifters, deși începuse să-l redea de pe o bandă de magnetofon. Toată emisiunea fusese deja înregistrată, în caz că trebuiau să o șteargă la repezeală cu stația. FCC (Federal Communications Commission, Comisia Federală pentru Comunicații) nu-i privea cu ochi buni pe tinerii Americii care-și făceau în timpul liber posturi de radio fără licență, cu atât mai mult, cu cât tinerii americani păreau a avea niște gusturi oribile în materie de muzică și nu visau decât la revoluții. Iar cei ce încălcau legea erau pedepsiți cu amenzi și cu închisoarea.

– Crezi că ar fi putut să ne ia urma? întrebă Joaquin cu speranță în glas.

Nu voia să fie luat la ochi de guvern, dar voia să fie auzit și tânjea cu atâta disperare după a doua posibilitate, încât simțea că e de datoria lui să facă în așa fel încât prima să devină inevitabilă.

Beatriz se așezase lângă transmițător, cu mâna lăsată ușor deasupra lui, pierdută pe tărâmul propriei imaginații. Abia când își dădu seama că Joaquin și Daniel îi așteptau răspunsul, spuse:

– Dacă aria de acoperire nu s-a mărit, în niciun caz.

Beatriz era verișoara mijlocie. Dacă Joaquin era zgomotos și plin de viață, Beatriz era liniștită și ciudată. Avea optsprezece ani și arăta ca o Madonna hipiotă: avea părul negru, care-i încadra fața de-o parte și de alta în mod egal, nasul în formă de J și gura mică și enigmatică, pe care probabil că bărbații ar fi asemănat-o cu un boboc de trandafir, în timp ce Beatriz i-ar fi spus doar „gura mea”. Avea nouă degete la mâini, căci își pierduse unul într-un accident pe când avea doisprezece ani, însă asta nu-i prea dădea bătaie de cap; era doar degetul mic de la mâna dreaptă (și ea era stângace). Putea spune, cel mult, că fusese o experiență interesantă și, oricum, nu-l mai putea lipi la loc.

Joaquin se ocupa de postul de radio pentru faima pe care i-o putea aduce, însă Beatriz se implica numai și numai pentru satisfacția ei intelectuală. Atât restaurarea camionetei, cât și construcția radioului fuseseră niște puzzle-uri, iar ea se dădea în vânt după puzzle-uri. Le *înțelegea*. Când avea trei ani, ticluise un pod secret, care se putea ridica de la fereastra camerei ei până la padocul cailor, astfel încât putea să-l treacă în puterea nopții fără să se înțepe în scaietii care se găseau peste tot. La șapte ani, născocise o combinație între păpușile mobile și marionetele pe sfiori ca să poată sta în pat și să pună păpușile familiei Soria să danseze pentru ea. La nouă ani, începuse să creeze un limbaj secret împreună cu tatăl ei, Francisco Soria, și chiar și acum, după atâția ani, tot mai lucrau la el, perfecționându-l. În forma scrisă, era făcut în întregime din șiruri de numere; în forma orală, era cântat pe note care corespundeau formulei matematice a sentimentului dorit.

Un singur lucru își dorea Beatriz: să aibă destul timp ca să poată înțelege în ce fel se aseamănă un fluture cu o galaxie. Și de un singur lucru se temea: că o să i se ceară să facă orice altceva.

– Crezi că mama sau buna ascultă? insistă Joaquin (*Diablo Diablo!*).

Nu voia să-i fie descoperită identitatea alternativă de către mama sau bunica lui, dar tare ar mai fi dorit ca ele să-l audă pe Diablo Diablo și să șușotească între ele că DJ-ul ăsta pirat, după voce, pare tare chipeș și seamănă cu Joaquin.

– Dacă nu s-a mărit aria de acoperire, în niciun caz, repetă Beatriz.

Și ea își pusese întrebarea asta. Semnalul primei lor emisiuni ajunsese doar până la câteva sute de metri depărtare, chiar dacă ea integrase în sistem o antenă TV mare. Acum, urmărea în minte toate locurile în care semnalul ar fi putut dispărea înainte să ajungă la antenă.

Joaquin părea îmbufnat:

– Nu trebuie s-o spui chiar așa!

Beatriz nu se simțea deloc prost. N-o spusese în niciun fel. Doar o spusese. Dar, uneori, asta nu era de ajuns. Acasă, în Bicho Raro, oamenii o numeau câteodată *la chica sin sentimientos*. Pe Beatriz n-o deranja că i se spune „fata fără sentimente”. Din punctul ei de vedere, era o afirmație corectă.

– În orice caz, cum să ne poată asculta? Doar am luat radioul cu noi.

Cei trei își îndreptară privirile spre radioul pe care îl șterpeliseră de pe blatul din bucătăria Antoniei Soria.

- O luăm încetul cu încetul, Joaquin, spuse Daniel. Vocea e tot voce, chiar dacă abia se aude.

El era cel de-al treilea văr din camionetă. Cel mai mare dintre toți. Numele lui întreg era Daniel Lupe Soria. Avea nouăsprezece ani, iar părinții lui muriseră cu puțină vreme înainte de a veni el pe lume. La articulațiile degetelor de la mâini, cu excepția degetelor mari, avea tatuat câte un ochi. Prin urmare, avea tatuată cu totul opt ochi, ca un păianjen; de altfel, semăna un pic cu un păianjen, cu membrele lui lungi, articulațiile proeminente și trupul subțire. Părul, moale și drept, îi ajungea până la umeri. Era Sfântul din Bicho Raro și se pricepea de minune la asta. Beatriz și Joaquin țineau enorm la el, iar el îi răsplătea cu aceeași dragoste.

Știa, evident, de proiectul stației radio înjghebate de Beatriz și de Joaquin, însă nu-i însoțise până atunci, pentru că, de obicei, era ocupat până peste cap cu problema miracolelor. În calitate de Sfânt, producerea miracolelor îi ocupa cam toate gândurile și acțiunile; era o sarcină pe care o îndeplinea cu mare plăcere și cu un și mai mare simț al răspunderii. Totuși, în noaptea asta își bătea capul cu o problemă personală, așa că voia să petreacă un pic de timp cu verii lui, să-și amintească astfel de toate motivele pentru care trebuia să dea dovadă de precauție.

Voia ceva anume: să ajute un om pe care nu avea dreptul să-l ajute. Dar se temea de ceva: că avea să-și distrugă toată familia din cauza dorinței personale.

- Păi, o voce mică e tot mică, replică îmbufnat Joaquin.

- Într-o zi o să fii celebrul Diablo Diablo și noi o să fim pelerinii, o să mergem să te vedem la Los Angeles, zise Daniel.

- Sau măcar la Durango, îl temperă Beatriz.

Joaquin prefera să-și închipuie un viitor în Los Angeles, în locul unuia în Durango, dar nu mai continuă. Deocamdată, credința lor îi era de ajuns.

În unele familii, *văr* era doar un cuvânt fără însemnătate. Dar acest lucru nu era deloc adevărat pentru această generație din neamul Soria. Chiar dacă relațiile dintre membrii mai vârstnici ai neamului Soria erau foarte strânse, cei trei veri Soria erau de-a dreptul inseparabili. Joaquin era plin de fițe, dar în camioneta aceasta se bucurau cu toții de ambițiile lui nemăsurate. Beatriz era retrasă, dar, în această camionetă, Daniel și Joaquin nu aveau nevoie decât de ceea ce voia ea să le ofere. Și toată lumea îl iubea pe Sfântul din Bicho Raro, dar, în această camionetă, Daniel putea să fie și el doar un om.

- Gata! Verific acum frecvența, spuse Beatriz. Dă-mi radioul!

- Ia-ți-l și singură! replică Joaquin.

Însă Beatriz se mulțumi să aștepte în liniște până când el i-l întinse. Nu avea rost să încerci să o lași pe Beatriz să aștepte.

- Vin cu tine, spuse Daniel de îndată.

În Bicho Raro erau două capre gemene, numite Fea și Moco, care se născuseră în niște împrejurări demne de menționat. Caprele fată de multe ori gemeni sau chiar tripleți, deci nu era nimic neobișnuit că Fea și Moco erau